

Postní týden

V **pondělí** Boženka u snídaně vážně pokývala hlavou a oznámila, že nás čeká „postní týden“. Prý je potřeba odlehčit tělu i duši. Já jsem nadšeně zavrtěl ocáskem, protože jsem čekal, že to znamená víc běhání v parku. Jenže pak Boženka vyndala ze spíže jen pytlík krup. Žádná vůně uzeného, žádná jitrnička.

V **úterý** Boženka vařila brambory na loupáčku. Seděla u stolu, v dlaních přehazovala horkou bramboru a foukala na ni. Přesně tak, jak to prý dělala její maminka Františka. Já jsem seděl u jejích nohou a hypnotizoval každý kousek brambory, jestli nepadne na zem a nepromění se v jelítko. Nebo aspoň v malý škvarek. Neproměnil se. Naštěstí jsem měl u sousedů maso a kosti z polévky. Ale Boženke o tom ani muk! To bylo tajemství mezi mnou a sousedkou.

Ve **středu** se Boženka pustila do pučálky. To je prý naklíčený a opečený hrách. Aha, tak na to byly ty kuličky na plechu. Boženka je opekla na másle na pánvi. Sice vypadaly jako malé kuličky na hraní, ale vonělo to překvapivě lákavě. Boženka vzpomínala, jak tuhle dobrotu jedla na pouti, když byla malá holčička s třešněmi za ušima. Já jsem pučálku s respektem očichal. Je to sice postní, ale křupe to skoro jako ty nejlepší psí suchary. Za odměnu, že jsem jí nekradl hrách z talíře, jsem dostal svůj odpolední piškot.

Čtvrtek byl dnem „uhlířiny“. Boženka smíchala zbylé úterní brambory s kousky knedlíků a opekla to na pánvi. Přidala k tomu cibulku a kousek špeku. Prý by k tomu mělo být i zelí, ale to si nechává do polévky. V kuchyni to najednou zavonělo tak hříšně dobře, že jsem začal pochybovat o tom přísném půstu. Boženka si v rádiu pustila dechovku a trošku si u plotny poskočila. Pak mi do misky přistála lžice té dobroty se špekem.

V **pátek** Boženka pekla jednoduché placky z mouky a vody, kterým říkala „přesňáky“. Nejdřív byly suché, ale když je potírala sádlem a pak povidly, která jsme spolu vařili na podzim, sbíhaly se mi sliny až na tlapky. Boženka vyprávěla, že dřív lidé v pátek nejedli maso vůbec a byli zdraví jako řípy. Já jsem sice pes a maso miluju, ale když mi Boženka dala placku s povidly, uznal jsem, že tyhle staré tradice mají něco do sebe.

V **sobotu** Boženka objevila ve sklepě poslední zbytek kysaného zelí. Udělala z něj polévku, které říkala „couračka“. Celý byt voněl tou ostrou, kyselou vůní, až jsem musel kýchat. Boženka vzpomínala na svou babičku, která říkala, že zelí vyžene z těla všechny nemoci. Já jsem sice žádnou nemoc neměl, ale poctivě jsem hlídal u hrnce, jestli náhodou neucítím aspoň kousíček špeku. Nebyl tam. Ale Boženka mi za mou vytrvalou ostrahu dala dva piškoty místo jednoho.

Neděle byl den za odměnu. Postní týden skončil a Boženka prohlásila, že jsme oba byli moc šikovní. Z trouby se začala linout vůně, kterou znám nejlíp na světě – pečené masíčko! Boženka prostřela bílý ubrus a pohládila mě po hlavě. „Půst nám připomněl, jaké máme štěstí, že se máme,“ řekla. Dostal jsem kus pečeného masa a věděl jsem, že s Boženkou zvládnou jakýkoliv týden, i ten postní.